

98) Vose, *Dominicans, Muslims and Jews in the Medieval Crown of Aragon*

Durant els anys transcorreguts des de la seva publicació, el llibre de Robin Vose ha generat un debat intens. L'objectiu de Vose fou revisar les interpretacions maximalistes, que situen la conversió i missió al cor del programa ideològic de l'Orde dels Predicadors del segle XIII. Tanmateix, com han remarcat alguns crítics, en revisar la posició maximalista, el llibre corre el perill d'adoptar-ne una de minimalista.

Com demostra de manera molt convincent Vose al llarg del seu llibre, als arxius dominicans queda poca evidència perquè es pugui parlar d'un interès sòlid i perdurable per la missió, amb dotacions de recursos, etc. D'altra banda, però, ens han arribat una sèrie de textos altament significatius, com ara els de Tomàs d'Aquino, de Ramon Martí, el protocol de la Disputa de Barcelona, etc. Qualificar aquests escrits, tal i com fa Vose, com a resultats d'iniciatives personals i excepcionals per a restar-los importància a l'hora de reconstruir la fisonomia dels dominicans del segle XIII, és, si més no, problemàtic.

En tot cas, aquest no és el lloc ni el moment d'entrar a discutir en detall un llibre que ja té la seva història, així que a continuació em limitaré a ressenyar les reflexions que l'autor dedica a Llull, és a dir, les pàgines 31-33 i 239-243, que es resumeixen molt bé en les següents paraules de l'autor: «In the end [Llull's] works reveal more about scholarly debates over the proper role of philosophy, then raging in and about medieval universities, than they do about contemporary missionary approaches to Muslims and Jews» (p. 33). Des d'aquesta perspectiva, que posa en dubte la representativitat de l'obra lul·liana per a les preocupacions apològiques del seu temps, el major interès de Vose en Llull és mostrar que el famós *exemplum* del missioner cristià que viatjà a Tunis no es refereix a Ramon Martí, i per tant no pot ser llegit com un testimoni de la seva activitat al Nord d'Àfrica, i menys encara de les pràctiques missioneres del predicadors en terres islàmiques: l'*exemplum* no seria res més que una ficció literària al servei dels interessos propis de Llull –una conclusió compartida per Harvey Hames en un recent estudi ressenyat a *SL* 53.

A. Fidora

100) Wyllie, «Ambigüidade, inconsistência e a *fallacia Raimundi*»

L'article parteix de la constatació del fet que, des del segle XII, els lògics mantenien que totes les fal·làcies estudiades a les *Refutacions sofístiques* d'Aristòtil es podien reduir a la fal·làcia d'*ignorantia elenchi*. Després de fer una